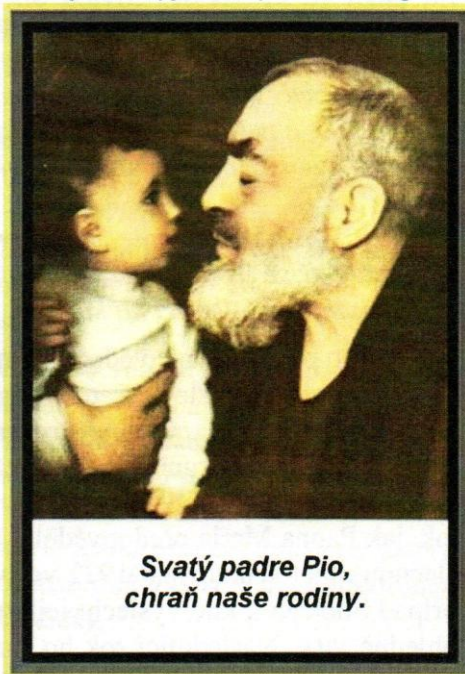

Padre Pio a nenarozené děti

Padre Pio je povětšinou představován jako výjimečný muž, stigmatizovaný divotvůrce, který dokázal duchovním zrakem pronikat do nejhlubších zákoutí duší hříšníků. Ano, takový skutečně byl. Avšak občas zájem končí pouze u toho, a tak se se „zázračným mužem z Pietrelciny“ můžeme setkat i na internetových stránkách amatérských okultistů, záhadologů, ufologů a podobných „odborníků“ na věci skryté a podivné. Byla by zajisté velká škoda, kdyby katolíci na tohoto velikého světce hleděli podobným, byť zdánlivě duchovním, ve skutečnosti však nadmíru povrchním zrakem. Život Padre Pia totiž nabízí mnohem více, stačí poodhrnout záclonku přízemní zvědavosti a podívat se dál ... „do zákulí“.

Za ochránce nenarozených dětí lze, ačkoli je tímto Církev přímo oficiálně „nepověřila“, označit zejména dva světce: sv. Josefa, jakožto ochránce rodiny obecně, a sv. Gerarda Majellu, patrona matek v radostném očekávání. Jistá událost ze života Padre Pia však dokládá, že i jemu byla tato role svěřena, a to dokonce samotnou Nejsvětější Matkou.

Vše začalo v roce 1905, tedy dávno před tím, než proslul svými stigmaty a nadpřirozenými dary. Seminarista bratr Pio tehdy přebýval ve skromném klášteře *Sant'Elia a Pianisi* na jihu Itálie. A právě zde došlo k podivuhodné události, o které se dozvídáme z vlastnoručního zápisu bratra Pia zaslaného jeho duchovnímu rádci otci Agostinovi. Ve zmíněném

textu, který se o více než sedmdesát let později stal součástí dokumentace v kanonizačním procesu, stojí:

„Před několika dny jsem měl neobyčejný zážitek. Kolem jedenácté hodiny večerní [18. ledna 1905 – pozn. O. R.] jsme byli s bratrem Anastasiem na kůru. Náhle jsem shledal, že se ve stejnou dobu nacházím u nesmírně bohaté rodiny. Pán domu zrovna umíral, když se měla záhy narodit jeho dcera.

Pak se mi ukázala Nejsvětější Matka, obrátila se ke mně a pravila: „Svěřuji toto nenarozené dítě tvé péči a ochraně. Třebaže nyní nemá žádný tvar, stane se vzácným drahokamem. Vybrušuj a lešti jej. Učiň z ní dle svých sil brilliant, neboť jednoho dne se jím budu chtít ozdobit.“

Odpověděl jsem: „Ale jak se to může stát? Jsem jenom ubohý seminarista a nejsem si ani jist, zda se mi dostane radosti a štěstí stát se knězem. A pokud ano, jak o tuto dívku mohu pečovat, když budu tak daleko odsud?“

Nejsvětější Matka mne napomenula: „Nepochybuj o mně. Přijde za tebou, ale dříve ji sám potkáš v bazilice sv. Patra v Římě.“

Pak jsem se ocitl opět na kůru.

Není to pouze první svědectví o nadpřirozeném daru bilokace Padre Pia, zaznívají zde také slova Panny Marie: *„Svěřuji toto nenarozené dítě tvé péči a ochraně.“* Nazývá nenarozenou dívku „dítětem“, a ne „shlukem buněk“, jak rádi argumentují zastánci potratů. Ono dítě se jmenovalo Giovanna Rizzianiová. Je snad skoro zbytečné podotýkat, že se vše stalo tak, jak Panna Maria předpověděla. Padre Pio se s Giovannou, tentokrát již slečnou, opět setkal roku 1922 ve svatopetrské bazilice (jednalo se o další případ bilokace), kde vyslechl její zpověď a pomohl jí vyřešit pochybnosti ohledně víry. Následující rok ho sama vyhledala a s překvapením zjistila, že to je onen řeholník, u kterého se v Římě zpovídala. Během tohoto setkání jí Padre Pio vysvětlil své vidění, k němuž došlo v roce 1905, kdy se stal svědkem smrti jejího otce. Řekl, že mu ji Panna Maria svěřila, aby vedl její duši k dokonalosti.

Po čtyřicet pět let, až do smrti Padre Pia v roce 1968, jej Giovanna často navštěvovala, a to nejen kvůli zpovědi, ale také, aby jí pomáhal na duchovní cestě. Při jedné příležitosti se ho zeptala: *„Otče, máte mě opravdu rád?“* Odpověděl: *„Jak bych tě nemohl mít rád. Jsi prvorozená mého srdce. Miluj Ježíše! Miluj Pannu Marii, která na tebe myslela, ještě než ses narodila!“*

P. Bernard C. Ruffin ve své knize *Padre Pio: The True Story* („Padre Pio: Skutečný příběh“) cituje Alberta Cardoneho, jemuž jistá žena

vyprávěla následující událost z vlastního života. Šla se ke světcí vyzpovídat, a poté co vyznala všechny hříchy, na něž si vzpomněla, jí Padre Pio řekl: „*Zkus si vzpomenout ještě na jeden hřích.*“ Odpověděla, že ji nic jiného nenapadá, a Padre Pio jí pravil, aby vystoupala na nedaleký kopec ke kříži a pomodlila se jako pokání patnáctkrát „Zdravas Maria“ a „Otče náš“. Když k němu přišla ke zpovědi podruhé, zeptal se jí opět, zda si skutečně vzpomíná na všechny hříchy. Prohlásila, že ano, ale Padre Pio odpověděl: „*Ne, stále si všechny nepamatuješ.*“ Odeslal ji znovu ke kříži na kopci. To samé se opakovalo ještě potřetí, stále si nemohla vzpomenout na nějaký další hřích. Padre Pio jí ostře pravil: „*Nevíš, že by mohl být dobrým knězem, biskupem, či dokonce kardinálem?*“ Nešťastná žena začala plakat a prohlašovala, že nevěděla, že potrat je hřích. Světec odpověděl: „*Co tím myslíš, že jsi nevěděla, že potrat je hřích? Vždyť je to vražda!*“ Žena řekla, že o potratu nikdo, s výjimkou její matky, netušil, a zeptala se, jak může vědět, že by z dítěte mohl být kněz či kardinál. Padre Pio jen úsečně odpověděl: „*Ale je to hřích, velký hřích!*“

V knihách o Padre Piovi se můžeme velmi často setkat s případy neplodných manželství žádajících ho o modlitbu za početí dítěte. Následující příběh je právě jedním z nich:

„Při zpovědi jsem mimo jiné vyjádřil svou velkou touhu stát se otcem. Byl jsem ženat tři roky, ale mojí ženě se nedařilo počít dítě. Navštívili jsme většinu předních odborníků a všichni z nich nám říkali, abychom se s tím smířili. Nezbyvalo nic jiného než poprosit Padre Pia o zázrak, což jsem učinil. Odpověděl: „Nedělej si s tím starosti, neboť do roka se staneš otcem.“ Přestože mi bylo jasné, že uvěřit těmto slovům znamená popřít lékařské důkazy, zaplavila mé srdce radost. Jak Padre Pio předpověděl, v roce 1944 jsem se stal otcem krásné holčičky.“

Poznamenejme ještě, že Padre Pio nikdy nepřičítal zázračná uzdravení sám sobě, nýbrž milosti Boží a přímlově Nejsvětější Matky.

Často také předpovídal, zda ještě nenarozené dítě bude chlapec, nebo dívka. Jednoho dne přišel Padre Pia navštívit důstojník karabiniérů se svou těhotnou ženou. Ptal se na jméno světce, které by měli pro dítě zvolit.

„Dej mu jméno Pio.“

„A co když to bude děvče?“

„Řekl jsem, pojmenuj ho Pio!“

A když přišel čas, narodil se chlapec, který dostal jméno Pio.

O dva roky později přišel stejný důstojník do *San Giovanni Rotondo*, aby se Padre Pia zeptal, jaké jméno by měli dát druhému dítěti, které se mělo právě narodit.

„Pojmenuj ho Francesco.“

„Otče, přiznávám, že jste měl minule pravdu, ale co když to tentokrát bude děvče?“

„Člověče malé víry!“

A na svět přišel krásný chlapeček, který dostal jméno Francesco.

Popsanými příběhy nám Padre Pio sděluje, že i lidský plod, který ještě „nemá tvar“, je osobou a potrat je vraždou, jak odpověděl oné nešťastné paní. Někteří mu dodnes vytýkají, že jeho slova byla příliš tvrdá, ale ostatně i on sám říkal: „Nedávám cukroví těm, kteří potřebují projímadlo.“ A dle mého, přestože mnozí fanatičtí stoupenci jalových nekonečných dialogů tvrdí opak, naše doba potřebuje více „projímadla“ a méně „cukroví“.

Oskar Růžička, Duše a hvězdy

Mortalium animos

Encyklika papeže Pia XI. „O jednotě křesťanů“

Drazí bratři a sestry,

v měsíci říjnu se budeme zabývat dalším podnětným listem našeho oblíbeného Pia XI., jehož listy se vyznačují jasností myšlenek, tentokrát pojednávajícím o správném pojetí jednoty křesťanů. Tento list byl vydán 6. ledna 1928 a jelikož nauka církve se v zásadních otázkách nikdy nemění, zůstává nauka tohoto papeže platná až do dnes.

V úvodu encykliky si papež všímá velké touhy lidské společnosti, posílit a rozšířit vzájemné bratrské svazky celého lidského rodu. Mnozí se snaží uskutečnit tuto jednotu i v náboženské oblasti.

*Vycházejí z předpokladu, že tak zvaný nenáboženský člověk je zjev
vyjímec, a na tom, jak se zdá, zakládají naději, že národy s různými
náboženskými názory se bez obtíží shodnou ve vyznávání několika málo
nauk.*

Papež mluví o kongresech a konferencích, které bývají s tímto úmyslem pořádány, ale rozhodně neschvaluje účast katolíků v těchto podnicích. Upozorňuje na podstatnou věc a sice, že snahy těchto sjednocovatelů

*vycházejí z bludné nauky, podle níž všechna náboženství jsou více
méně stejně chvályhodná a dobrá, poněvadž prý jen různými způsoby
vyjadřují všem společné cítění. ... Přívrženci takové teorie však nejsou
jen obětí klamu a omylu, ale odmítají také jediné pravé náboženství.*

V dalším odstavci papež odhaluje falešné důvody, kterými se mnozí nechávají ošálit. Jedná se zejména o nadřazení významu náboženské jednoty nad poctivým hledáním pravdy. Člověk, který opouští od hledání pravdy a jde mu hlavně o přátelství s lidmi navzájem, ten opouští Boha, který je „cesta, pravda a život“. Takový člověk nás může svádět slovy

jak se může honosit Kristovou láskou ten, kdo se nesnaží ze všech sil plnit přání toho, který prosil Otce, aby jeho učedníci jedno byli?

...

Takové a podobné důvody uvádějí tak zvaní všekřesťané. Nejsou to jen malé skupiny, ale vzrostly už velké zástupy, organizované v rozšířených spolcích a většinou pod vedením nekatolických vůdců, i když si v otázkách víry zachovávají rozdílné názory.

Opomíjení Boží neměnné nauky, kterou uchovává a předává katolická církev, vede vždy k závažným bludům. Člověk už není učedníkem Ježíše Krista, ale vynálezcem vlastního sjednotitelského náboženství. Z každého náboženství si vybírá jen to co se mu hodí.

Papež je si vědom svého úkolu, který je mu svěřen Bohem a říká:

Náš úřad a svědomí nám ukládá povinnost postarat se, aby stádo Kristovo nebylo sváděno nebezpečnými iluzemi.

A vyzývá spolubratry biskupy, ať nijak neváhají a upozorňují katolické křesťany, že není možné opustit Boží ustanovení uchovávané katolickou církví. Bůh dal každému člověku do srdce svůj přirozený zákon, neboť každý člověk může svým rozumem poznat, co je dobré a co je zlé. Přesto však Bůh skrze Ježíše Krista vyhláší ještě zákon zjevený. Proto je povinností každého člověka, kterému je Kristovo evangelium zvěstováno, aby jej přijal a svůj život podle něho zařídil.

Je tedy jasno, že není jiného pravého náboženství kromě toho, které je vybudováno na zjeveném slově Božím.

...

Když tedy Bůh promluvil - a dějiny dosvědčují, že vskutku promluvil, pak je jasnou povinností člověka bezpodmínečně uvěřit Bohu, který se takto zjevil, a podřídít se jeho rozkazu. Abychom to však mohli učinit, založil jednorozený Syn Boží na zemi svou Církev.

Další falešný důvod pro nepravou jednotu papež spatřuje v tvrzení odpůrců, že církev Kristova nemusí být viditelným shromážděním, ale jenom jakousi neurčitou skupinou lidí, kteří věří v Boha. To zjevně odporuje Ježíšovu záměru – jak správně poukazuje papež – neboť Ježíš si tvoří konkrétní viditelný sbor apoštolů, s konkrétní viditelnou hlavou, která je v Petrovi. Církev je dokonalou společností, která je tedy svou povahou smysly vnímatelná. Jí byla svěřena úloha, vést k věčné spáse všechny lidi celého světa a všech dob.

Na další argument odpůrců, kteří tvrdí, že Ježíšova slova, „aby všichni byli jedno“ a „aby byl jeden ovčín a jeden pastýř“ a dávají těmto slovům smysl pouhého přání a prosby Spasitelovy, které se dosud nesplnily, odpovídá, že církev Kristova jednotná je, byla a bude, neboť Kristus říká, že se svou církví zůstane až do skonání věků a že brány pekelné ji nepřemohou. Církev Kristova tedy není rozdělená, nesestává se z mnoha církví nebo z jednotlivých komunit, které jsou dosud rozděleny. A není pravda, že církev byla jednotná nanejvýš v době apoštolské až do prvních všeobecných koncilů. Církev je i dnes, jak vyznáváme, **jedna, svatá, katolická a apoštolská.**

Nyní, bratři a sestry, přerušíme rozbor papežovy encykliky *Mortalium animos* a učiňme si malou reflexi současného stavu v otázce jednoty křesťanů. Současnému papeži Benediktu XVI. se vytýká, že nechce povolit interkomunio, tedy vzájemné účastnění se, popřípadě spoluslavení mše svaté různých odloučených denominací a sekt a to se společným svatým přijímáním. Náš vzácný papež Benedikt je si dobře vědom učení celé tradice církve a také toho co jsme si výše řekli, že kde není pravá víra v jednu katolickou církev, nemůže být ani společného slavení. Odloučeným bratrům nemějme za zlé jejich snahy o sjednocení. Ve svém srdci si, přinejmenším skrytě, bolestně uvědomují svou odtrženost od Ježíšovy církve, a proto chtějí, alespoň těmito snahami, se jí přiblížit. Spíše se za ně modleme, aby měli dost odvahy, vrátit se k jediné pravé církvi tak, jak v dnešních časech se již velmi často děje u anglikánů. Zde předkládám povzbudivé články, které vyšly začátkem roku:

ANGLIKÁNI KONVERTUJÍ

33 skupin s 20 anglikánskými kněžími spolu se 600 laiky přechází o Velikonocích do katolického osobního ordinariátu „Our Lady of Walsingham“. Konvertité mohou na Zelený čtvrtek nebo o Velikonocích přijmout katolické biřmování a oficiálně vstoupit do katolické církve. Děje se tak na základě papežského indultu „Anglicanorum coetibus“. Další podobné ordinariáty budou zřízeny v USA a v Austrálii.

ANGLIKÁNI KONVERTUJÍ TAKÉ V AUSTRÁLII

Katolická církev v Austrálii se připravuje na přijetí anglikánských společenství, která chtějí přejít do katolické církve. Ve větších městech budou zřízeny osobní ordinariáty podobě jako v Anglii, kde bude osobní ordinariát zřízen již v lednu 2011. V Austrálii s tím počítají v období příštích Velikonoc a Letnic. V Austrálii je také řada anglikánských kleriků, kteří sami přešli do katolické církve a nyní rozšíří počty katolických kněží.

Zajímavý projev pana prezidenta

Při letošní pouti ve Staré Boleslavi měl pan prezident Václav Klaus pozoruhodný projev, který hned na internetu rozpoutal celou řadu komentářů. Přečtěte si dva z nich:

Nechci nikomu názor na Klausův projev vnucovat, dlouho jsem měl k tomuto politikovi velké výhrady. Ale to, co řekl ve Staré Boleslavi, považuji za brilantní a přesný popis stavu věci. Také výzvu směrem k Církvi, aby více a lépe hájila křesťanské hodnoty, nepovažuji za troufalost, ale s ohledem na současně žalostné mlčení některých duchovních k nejpálčivějším problémům, nebo dokonce jejich vydávání za něco pozitivního, tedy v tomto kontextu si myslím, že prezidentova výzva je zcela na místě.

P. Vlastimil Protivínský

Já osobně k tomu mohu jen dodat – Václav Klaus jistě není žádný politik ideál a ve vztahu k Církvi a konzervativním hodnotám se dopustil spousty velkých a nezapomenutelných přešlapů. Nicméně o to víc by měl křesťan jeho projev ocenit – poprvé pro jeho pravdivý a moudrý obsah, podruhé jako znamení toho, že se prezidentovy názory v leccěms mění k lepšímu.

Ignác Pospíšil

A co to vlastně pan prezident ve Staré Boleslavi řekl?

... Jsem sice jen vnějším pozorovatelem současných diskusí v římskokatolické církvi, ale domnívám se, že nás obdobným způsobem trápí stále rychleji se rozpadající hodnotový systém, který ještě donedávna charakterizoval a vlastně i definoval naši civilizaci, náš civilizační okruh, svět, který nazýváme Západem, naši Evropu, ke které patříme a vždy jsme patřili. ...

Odpovědnost za své činy a za svůj život, odpovědnost vůči druhým, a to nejen těm nejbližším, je vystřídávána povrchními a formálními pózami. Tradiční rodina, základní jednotka každého dalšího celku lidského uspořádání, odvěké prostředí pro vztah muže a ženy, pro výchovu nových generací, ale i pro samozřejmou mezigenerační pomoc a solidaritu, je vystavována stále ostřejším útokům módních postojů, které pro vybrané skupiny velmi nevybíravými způsoby vyžadují nejrůznější, v minulosti nikdy neexistující privilegia. ... Při setkáních s představiteli církve se často shodujeme v tom, že je tento trend mimořádně nebezpečný a že je nezbytné se mu aktivně postavit. Nepochybuji, že v mnoha farnostech, zvláště těch venkovských, se u nás o těchto jevech hovoří, ale církev by měla svou významnou autoritu v nezanedbatelné části celé naší veřejnosti uplatňovat více a hlasitěji i v debatě celospolečenské.

Snad je mi dobře rozuměno. Nehoruji pro účast církve v každodenních politických půtkách, ale přimlouvám se za jasné a zřetelné ANO-ANO, NE-NE ve veřejných střetech o hodnoty a občanské ctnosti, které jsou ohrožovány falešnými proroky takzvaného pokroku a modernismu. Říkat to nahlas je nezbytné. Víím, že tak mnozí činí. Víím, že je Benedikt XVI. za mnohé své tolik potřebné konzervativní postoje terčem nevybíravých útoků. Doba, kterou žijeme, však má tolik nebezpečných rysů, že nechat ve veřejném prostoru dominovat jen oportunistické modernisty se nakonec vymstí všem. Jsme v době, kdy je nutno riskovat i nepochopení, kdy je nutno vystavit se daleko více než dříve nepříjemným střetům, jakkoli se zdá, že v nich má druhá strana momentálně převahu, zejména mediální. ...

celá řeč na www.klaus.cz/clanky/2934

POŘAD BOHOSLUŽEB na 2. 10. – 9. 10. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 2. 10.	27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	za Bohumila Kubešu, s, r Kubešovu, Frydrychovu a DO
		Špičky	9:30	za Adolfinu Nehybovou, mžl, ž r a DO
		Bělotín	11:00	za Františka a Boženu Erlový, s Josefa, vnuka a DO
Pondělí 3. 10.		Hustopeče	18:00	za mžl Josefa, ž a + r Pavlíkovu a Davidovu
Středa 5. 10.		Černotín	17:00	za + Antonii Kaňovskou, mžl a ž a + r
		Špičky	18:00	na poděk za dobro s prosbou o Boží ochranu pro ž r
Čtvrtek 6. 10.		Bělotín	18:00	za + Stanislava Pavelku, mžku a děti
Pátek 7. 10.	Panny Marie Růžencové	Hustopeče	18:00	za Zdeňka Vaculu, mžku, dcery, syna a snachu
Sobota 8. 10.		Bělotín	12:00	svatba Radek Valenta a Alena Rebičová
		Milotice	15:00	za farníky
		Špičky	18:00	mše svatá
Neděle 9. 10.	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	na poděk. PB a na vyprošení Boží ochrany
		Černotín	9:30	za + mžl Petra Volka, snachu Hanku a rod 2 str
		Bělotín	11:00	za Luboše Urbana a rodiče

- V měsíci říjnu se v Miloticích v kapli modlí růženec v 18 hodin mimo soboty.
- Na tento týden připadá první pátek v měsíci, proto budu navštěvovat nemocné a také přede mšemi svatými se budou konat půlhodinové adorace.
- Dne 8. 10. hodlají uzavřít církevní sňatek pan Radek Valenta z Hranic – Velké a slečna Alena Rebičová z Bělotína.

- V sobotu **15. října** pojedeme na Slezskou pouť k Panně Marii Sedmibolestné na **Cvilíně**. Vyjedeme 30-ti místným autobusem v 8:30 hod. z Černotína přes Špičky, Hustopeče a Bělotín. Půjde se pěšky (cca 30 minut) za zpěvu a modliteb na Cvilín, kde bude v 13:00 hod. mše svatá, kterou bude sloužit P. František Juchelka v tradičním římském ritu. Napište se na listy v kostelech. Cena za dopravu bude do 200 Kč.

Telefon na faru: **581 626 040**